

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 313/2022
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Ђурђевић, адвокат из ..., против туженог ББ доо ..., са седиштем у ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1344/21 од 22.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1344/21 од 22.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1344/21 од 22.09.2021. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 42/20 од 23.03.2021. године, којом је одбијен тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог од 21.10.2020. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, да се обавезе тужени да уместо враћања на рад, на име накнаде штете због незаконитог отказа исплати тужиоцу износ од 643.320,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, ... 10/23 – др Закон, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Другостепени суд је правилно и потпуно применио све одредбе процесног закона које

су биле од утицаја на доношење законите и правилне пресуде и оценио жалбене наводе од значаја и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, што се ревизијом тужиоца неосновано побија. Истицањем битних повреда одредаба парничног поступка, тужилац оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа, што у смислу члана 407. став 2. ЗПП, није дозвољен ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код туженог 1989. године, а последњим анексом уговора о раду од 02.11.2015. године, распоређен је на радно место „магацински радник“. Радно место магацинског радника обухвата следеће послове: руковање робом, амбалажирање и паковање, пребројавање и сортирање робе и други физички послови из магацинског пословања. Магационер је одговоран за улаз и излаз робе из магацина без пратеће документације. Тужиоцу је дијагностиковано хронично обољење коже због чега је у два наврата 2010. године одсуствовао са рада ради болничког лечења. Тужени је тужиоцу обезбедио заштитну опрему, памучне рукавице које је тужилац носио директно до коже, а преко њих црне рукавице од полиестера које су водоотпорне и уљно-непропусне. Решењем туженог од 21.10.2020. године, тужиоцу је отказан уговор о раду са припадајућим анексима, због повреде радне обавезе утврђене чланом 101. став 1. тачка 1. Колективног уговора послодавца - неизвршавање, неблаговремено, несавесно извршавање послова. Такође, тужиоцу је стављено на терет непоштовање радне дисциплине прописане чланом 102. став 1. тач. 1. и 19. Колективног уговора – неоправдано одбијање послова и радних налога, као и вређање, омаловажавање и неправилан однос према претпостављенима и другим запосленима. Током поступка је утврђено да је дана 20.09.2009. године, у 12 х, у магацин готове робе, дошао шеф логистике, који прати рад запослених у магацину и издаје радне налоге, када су му се запослени пожалили на повећан обим посла и да тужилац одбија да ради, након чега шеф логистике налаже тужиоцу да помогне осталим радницима, а тужилац одговара „шта ти мени имаш да говориш шта да радим“, те говори шефу да га овај остави на миру и да има псоријазу, а када му је шеф предочио да се и његове колеге жале и да треба да ради свој посао, тужилац је гласно негодовао. По изласку из магацинског простора, шеф логистике је усмено саопштио тужиоцу да ће против њега бити поднета дисциплинска пријава, а тужилац му је, пратећи га, испред магацина изговорио увредљиве речи и псовке. Тужилац је истог дана суспендован са посла. Тужени је 02.10.2020. године донео упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се тужилац изјаснио. Мишљење синдиката туженог је да би новчана казна и евентуално премештај на друго радно место била адекватна казна.

Према оцени Врховног суда, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и накнаду штете уместо враћања на рад. Супротно ревизијским наводима, током поступка је утврђено да је тужилац имао све услове за рад, да је био опремљен заштитним рукавицама, односно да је критичном приликом у магацинским просторијама и ван истих, без икаквог оправдања, одбијао да обавља послове свог радног места и налог за рад издат од шефа логистике, који је и овлашћен да контролише рад запослених у магацину. Све околности конкретног догађаја указују да је тужилац знао односно могао знати да наведеним радњама чини повреду радне обавезе односно да је својом кривицом учинио повреду радне обавеза – незвршавање послова из члана 102. став 1. тачка 1. Колективног уговора код туженог, што представља отказни разлог из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду. При томе,

тужилац се у конкретном случају повишеним тоном обраћао шефу логистике, одбијајући радни налог изговарањем увредљивих речи, и то како у радним просторијама и даље ван истих, док је његов претпостављени излазио из магацина, што представља акт нарушавања радне дисциплине, која и према правном стандарду непоштовања комуникационе дисциплине и по члану 102. став 1. тачка 19. Колективног уговора туженог, представља понашање због кога запослени не може да настави рад код послодавца, па је отказ законит и на основу члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду.

Отказни поступка је спроведен уз поштовање свих тужиоцевих права из радног односа. Пре доношења оспореног решења, тужилац је упозорен о постојању разлога за отказ уговора о раду, чиме му је омогућено да се о њима изјасни, као и право на одбрану, сагласно члану 180. став 1. Закона о раду. Образложење оспореног решења садржи време, место и начин извршења повреде радне обавезе, као и поуку о правном леку, сагласно члану 185. став 1. Закона о раду. Стога је правилна оцена нижестепених судова да је решење донето у законом прописаној процедури.

Није од утицаја ревизијски навод којим се указује на мишљење синдикалне организације туженог да се сврха казне може постићи и мером блажом од отказа. Ово из разлога што послодавац приспело мишљење синдиката треба да размотри и проучи, али да оно у смислу члана 181. Закона о раду, није обавезујуће. Имајући у виду све околности конкретног догађаја и тежину учињених повреда радне обавезе и дисциплине из упозорења и оспореног решења, које су утврђене и у овом спору, тужени послодавац је оценио да се сврха казне може остварити само отказом уговора о раду, који је донет у законом прописаном поступку.

Како се садржином осталих ревизијских навода не доводи у питање законитост побијаног решења, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**